

TREDJE KAPITEL

Et ton af usande rygter

Aleera følte sig som et dyr i en zoo, i alle timerne op til frokostpausen. Eleverne var forfærdelige. Nogen sad hele timen igennem og stirrede direkte på Aleera, uden at bekymre sig om, at det var vildt uhøfligt. Andre sendte en gang imellem blikke over til hende. Alle øjnene var nysgerrige og nogen havde et strejf af medlidenhed over sig. Lærerne bød hende velkommen igen, med lod hende sidde i fred og ro, selvom nogle af dem, kiggede bekymret på hende, som ville hun pludselig bryde sammen, som følge af inde låste følelser, der truede med at vælte op af hende.

Hvis de troede det, så kendte de ikke hende godt nok. Skulle hun en dag bryde sammen, måtte det være den dag hun døde. Ikke før. Hun ville ikke vise sine følelser til nogen og det at hun havde grædt ugen før, var blevet skubbet over i det yderste af bevidstheden.

Så det var en glæde for Aleera, da klokken endelig ringede til spisepause. Hun styrtede som den første ud af klassen og ignorerede alle blikkende hele vejen ned til kantinen. Åbenbart kendte alle på skolen hendes navn og hun var sandsynligvis et godt sladreemne.

Aleera stillede sig i den korte kø, og efter lidt held, lykkedes det hende, at sætte en bakke i spænd mellem sin mave og den brækkede arm. Da hun kom længere frem i køen, tog hun en flaske sodavand. Kantinedamen gloede på hende et kort øjeblik, da Aleera endte forrest i køen; åbenbart var fortællingen om hende også nået ned til kantinedamerne.

Kvinden tog en engangstallerken frem og smed en stor portion spaghetti med kødboller ned på tallerkenen.

”Værsgo,” sagde hun og Aleera sagde et kort tak.

Hun var i hurtig galop på vej ud af kantinen, for helst at undgå flere blikke, da det gik galt. At balancere med en stor tallerken spaghetti på en bakke mellem mave og arm, og en sodavand i hånden, var ikke let og hun tabte sodavanden, da hun hurtigt måtte stødte bakken med sin hånd, for også at undgå tabe den. En hånd rakte ned foran hende, tog flasken og tilbød den til hende. Aleera prøvede at tage den, men det hele begyndte at vakle.

”Du kan vidst ikke bære dem begge,” grinede Aidan let. ”Skal jeg ikke tage den bakke for dig? Så kan du bare bære min drikkevarer?”

”Jo, det kan du godt,” svarede Aleera og måtte lægge en dæmper på sig selv. Hun var rasende på sig selv, for at være så svag, at hun ikke engang kunne bære sin egen mad længere. Hun hadede sin brækkede arm og hun skulle rende rundt med den i flere måneder endnu.

Adræt og smidigt, fik Aidan tag på Aleeras bakke og bar både sin og hendes med ud til deres spisested. Aleera gik nedtrykt bagefter, med to plastikflasker i favnen.

Aidan fandt nemt Aleeras spisested bag nogle pletter med store planter. Han stillede bakkerne på vindueskarmen og tog sin sodavand med Aleera; han sprang let op på vindueskarmen. Med lidt besværg og efter at have nægtet Aidans hjælp, kom hun også op og sidde. Aldrig i sit liv, havde hun følt sig så hjælpeløs.

”Tak for hjælpen, Aidan,” mumlede Aleera og tog en plastikgaffel, jog den ned i en kødbolle. Den smagte tamt af

noget der skulle forstille at være kød. Forfærdelig kantine! Aleera skubbede alle kødbollerne over i en side af tallerkenen og flyttede blikket for at se, om Aidan også havde fornægtet dem. Men han åd dem, som havde han ikke fået mad i lang tid, eller bare haft en hård træningstime med hans fodboldhold.

”Det var da så lidt, Aleera,” gumlede han med munden fuld af mad. ”Det er faktisk dejligt, for en gangs skyld at hjælpe dig med noget. Når jeg nu ikke kunne det, dengang Nigel Negrescu slog op med dig.”

”HVAD?” udbrød Aleera og tabte en spaghetti på gulvet, da hendes hånd hoppede af overraskelse. ”Jeg har ikke været sammen med Nigel Negrescu! Dengang var det familieproblemer der gjorde mig sur og at Nigel absolut skulle flytte dagen før han og jeg skulle fremlægge i engelsk! Jeg måtte fremlægge helt alene om Romeo og Julie!”

”Nå, det har jeg ellers hørt. Du var nu også meget deprimeret og sur efter han flyttede. Så jeg tænkte bare. Men var det ikke også på grund af ham, at du drak dig fuld og blev overfaldet af ham masse-morderen?”

”FULD! JEG VAR OVERHOVEDET IKKE FULD, AIDAN!” brølede Aleera, så flere forbipasserende stoppede og sendte undrende blikke mod hende; de fleste gik igen, men de mest sladrelystne blev hængende. Aleera sænkede stemmen, da hun snakkede igen. ”Jeg har ikke drukket mig fuld på grund af kærestesorger, og slet ikke på grund af Nigel! Jeg har aldrig været fuld! Jeg var ikke ude på drukturen den nat jeg blev overfaldet. Spørg bare på hospitalet. De har blodprøver fra den nat, og de kan foretage undersøgelser, der vil vise at jeg overhovedet ikke var påvirket af alkohol!”

”Jamen, hvorfor var du så overhovedet ude i byen?”

”Fordi jeg havde haft et skænderi med min far og så blev jeg så sur, at jeg flygtede. Det var nok ikke en god ide, for så blev jeg jo overfaldet. Men den historie har I vel fået fortalt af rektor?”

”Jo, det gjorde vi først. Men så begyndte alle at snakke om, at du havde kærestesorger over at Nigel havde droppet dig og du så havde taget en tur i byen, for at få noget at drikke, more dig og ... ja, hygge dig lidt med mænd,” sagde Aidan, undskyldende over det sidste, og lagde en dæmpende hånd på Aleeras skulder. ”Man sagde at du havde været heldig og fundet denne dejlige mand, men han viste sig så, at være en gal morder og prøvede at dræbe dig, men at du på mirakuløs vis overlevede. De sagde også at manden prøvede at myrde dig på hospitalet, for han ville ikke lade et offer slippe, men når det andet er usandt, kan dette også kun være det.”

”Ja, for helvede!” skreg Aleera. ”Det kan da ikke være sandt! Har folk rendt rundt og sagt det om *mig*? Det er derfor folk glør sådan på mig, når det over hele skolen har rygtes at jeg går i byen i weekenden, drikker mig fuld, tager den nærmeste mand for at, du ved nok hvad og så næsten bliver dræbt! Havde jeg vidst dette, havde jeg ventet til at tage i skole til efter ferien!”

Aleera tav. Hun havde glemt alt om, at hun nok ikke ville kunne komme tilbage til skolen igen efter ferien. Hun ville være fanget på Sighisoara i Rumænien, resten af sit liv eller bare til Vlad Dracula døde. Men hun tog sig sammen igen, gav sig selv en lussing inde i hovedet, og fortsatte med at snakke hvor hun var stoppet.

”Jeg må se at få fat i mine brødre og fætre, og sammen med dem, banke de skyldige til plukfisk! Åh! De har været her på

skolen, mens det rygtes! Hvorfor har de ikke fortalt mig noget!”

”Aleera,” sagde Aidan beroligende og lagde en hånd på hendes brækkede arm; hun ænsede det ikke, og havde hun, ville hun have rystet den af. ”Dine brødre har også været væk i den tid du har været indlagt, du har vel rendt rundt med dem derhjemme? Eller var historien om at dine brødre måtte gå i skjul, for ikke at blive angrebet af morderen, også usande?”

”Nej, nej. De er skam sande nok, jeg glemte det bare,” undskyldte Aleera hurtigt, men havde mest af alt lyst til at slå hovedet ind i vinduet; var hun heldig og glasset smadres, kunne hun undslippe samtalen, med sin snak om at besøge sygeplejersken med de sår hun ville få af glasskårene. Men Aleera beherskede sig, selvom hun ikke kunne tilgive, at det var undskyldningen for at Nathaniel, Elijah og Joel kunne få fri fra skole, til at tage på en tur til Rumænien. At være indlagt på hospitalet og derefter været en uge hjemme, uden at have set dem i fire uger, satte sit præg. Hun glemte at hun skulle lade som om, at hun havde været sammen med dem i flere uger.

”De har været væk fra skolen, på grund af det.”

”Hvorfor er de her så ikke lige nu?”

Åh nej! tænkte Aleera. *Så stop dog med at spørge, Aidan!*

”Nathaniel er syg, men han regner med at komme i morgen. Elijah og Joel skal du ikke regne med at se igen, for de tog fritiden med kyshånd og tog på en tur i bjergene for at stå på ski.”

”Det er da meget beskyttelsesagtigt.”

”De rejste først i går. Da det var sikkert for os at komme i skole igen, gad de ikke tilbage, så de valgte at pjække lidt og tage på skiferie. Det er faktisk ret snyd.”

”Snyd? Og det skulle komme fra dig, der lige har haft fire ugers ferie!”

”Fire uger i smertehelvede, kedsomhed og mange spørgsmål, plus jeg lå flere dage i koma, mener du vel?”

”Nå, undskyld. Det tænkte jeg ikke over.”

”Det gør ikke noget, Aidan.”

”Helt sikker?”

”Ja, for jeg ved jo, at du ikke tænker så meget. Lad os nu ikke lige overbelaste hjernen alt for meget, vel?” sagde Aleera med et smil og bankede ham blidt på hovedet. Aidan udstødte et par hule lyde, lavede en skør grimasse og stak tungen ud af munden, som var han død. Aleera grinede.

”Det er virkelig utroligt, Aleera, at jeg skulle høre dig grine. Det klæder dig.”

”Gør det?” Aleera dæmpede sin latter, men smilede stadig, da hun så ham i øjnene.

”Ja, det gør. Det er dejligt at se dig le og smile. At blive næsten dræbt, har da sine fordele. Du er mere positiv end før.”

”Jeg tror ikke mordforsøget har ændret mig særlig meget.”

”Et menneske kan ikke overleve et mordforsøg, uden at ændre sig det mindste.”

”Beklager at jeg må skuffe dig, Aidan, men denne tøs har ikke ændret sig en minimeter. Jeg er bare glad og lykkelig, for at være ude blandt folk. For ikke længere være fanget af hospitalssenge og ledninger dertil, eller vores hus. Det er vidunderligt at være fri og mærke vinden under mine vinger.”

Aleera hoppede ned fra vindueskarmen og landede elegant på sine fødder. Hun gik over til den nærmeste skraldespand, med sin næsten tomme tallerken, kun fyldt med kødboller. Aidan fulgte efter hende.

”Du er lykkelig for at være ude blandt folk? Den tror jeg ikke på! Du plejer ikke kunne lide folk!” sagde Aidan. De gik sammen ned af gangen; han var for opslugt af samtalen og fulgte derfor blindt med hende, hen mod hendes næste klasselokale. ”Indrøm det nu bare. Grunden til at du kom tidligere igen er mig!”

”Meget morsomt, Aidan. Men det er det ikke. Jeg kedede mig bare for meget derhjemme.”

”Kom nu, sig det, Aleera,” bad Aidan og stoppede hende foran døren, indtil engelsklokalet; hans arm var presset op af muren og den anden var parat til at gribe hende, hvis hun ville gå uden om ham. ”Kom nu, Aleera. Sig at du kom i skole for at møde mig.”

”Nej, jeg vil ej, Aidan!” grinede Aleera og pressede sin krop ind mod hans strakte arm. Den skulle nok give efter, så hun kunne komme ind. Men hendes bevægelse gjorde noget andet. I hendes forsøg på at mase hans arm til side, havde bragt hende meget tæt op af hans krop og deres ansigter, var kun få tommer væk fra hinanden, da Aleera vendte ansigtet mod ham, for at se hans udtryk.

Han var lige så overrasket som hende, men så blussede en styrke forbi, hen over hans øjne og han lænede sig ind mod hende.

”Okay, du vinder, Aidan! Jeg kom i skole for at se dig! Er du så tilfreds? Lad mig så komme forbi!”

Aleera bukkede sig under hans arm og skyndte sig ind i lokaler, med røde kinder. Heldigvis havde klokken endnu ikke ringet. De få elever der var mødt tidligt op, stirrede på hende, uden at lægge skjul på det. Hun vidste ikke hvilken af de to grunde, der var årsagen til at de kiggede efter hende.

Om det var det at hun havde været sammen med Nigel Negrescu som havde slået op med hende, så hun drak sine kærestesorger væk i alkohol og hyggede sig med mænd, og endte med næsten at dø af et mordforsøg. Eller om det var det faktum, at Aidan Rowbottom havde fulgt Aleera til klasse og forsøgt at kysse hende, hvorefter hun hurtigt var flygtet ind i klassen. Hun vidste det hvert fald ikke selv.

Aleera skyndte sig hen til sin pult og smed sin taske på bordet, nærmest faldt ned i stolen og begravede ansigtet i tasken, så hendes skrig blev kvalt.